

СИТУАЦІЙНИЙ СЕРВІС МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ ЯК НАМАГАННЯ ДЕРЖАВИ ПРОТИСТОЯТИ НОВИМ ЗАГРОЗАМ ГЕОПОЛІТИЧНОГО ТА ТЕХНОГЕННОГО ХАРАКТЕРУ

У статті розглядаються передумови створення ситуаційного сервісу (публічних динамічних різномасштабних комунікаційно-контентних потокових середовищ) майбутніх мультифункціональних модернізованих Збройних Сил України та можливості його застосування для вирішення проблематики викликів, ризиків, загроз національній безпеці України геополітичного і техногенно-кліматичного характеру. Ключовим в реалізації системи ситуаційного сервісу ЗСУ має стати адекватний державним масштабам комбінований комплекс напрямів реальних дій в царині організації та реалізації інформаційно-контентної боротьби змістів за домінування в суспільній думці громад України тих акцентів і аргументаційних рядів, які б служили національним інтересам і перспективам України.

Ключові слова: ситуаційний сервіс, інформаційно-контентна безпека, інформаційні процеси, публічно-сценарні рішення.

Постановка задачі. Динамічний розвиток подій у світі, тектонічні зрушення у соціально-політичному, економічному житті держави та суспільства вимагають надшвидких та високотехнологічних рішень, вивірених науково-аналітичними системами та виведених на рівень моделювання прогностичних перспектив подій, ситуацій, внутрішньо та зовнішньодержавних відносин тощо. Відтак виникає потреба створення відповідної системи прогностичного аналізу інформаційного простору (як інформаційних потоків різних масштабів з різноманітними величинами впливу), механізму формування моделей розвитку та застосування комплексу інформаційно-сценарних рішень на рівні вищого керівництва держави.

Таким чином, необхідно переосмислювати звичні підходи до проблем інформаційно-контентної безпеки держави. Але, передусім, потрібно визначитись з розумінням певних аспектів майбутніх функціонально модернізованих Збройних Сил України.

Аналіз наукових досліджень і публікацій показав, що проблематика національної безпеки і оборони через застосування ситуаційних сервісів практично не розглядається. Роботи науковців присвячуються різним формам і аспектам формування та роботи ситуаційних центрів як унікальних структур. Зазвичай, ситуаційні центри розглядаються з технічного боку - як своєрідні диспетчерські центри, де концентрується інформація за визначеним напрямом, а з іншого, - як аналітичні центри, де розробляються та пропонуються відповідним керівникам варіанти розвитку ситуації чи події. Нерідко ці два аспекти поєднуються в одному місці.

У багатьох країнах існують загальнодержавні ситуаційні центри. Так, у січні 2015 року на базі Ради національної безпеки і оборони України відбулось перше засідання новоствореного Головного ситуаційного центру країни. Відповідно до рішення РНБОУ, він функціонуватиме як програмно-апаратний комплекс зі збору, накопичення й обробки інформації, необхідної для підготовки та прийняття рішень у сфері національної безпеки і оборони.

З нашої точки зору, ситуаційні центри за сучасних умов високодинамічного та різноспрямованого розвитку тероризму у світі, таких терористичних утворень як ІДІЛ, терористичної агресії Росії на Донбасі та різноформатного застосування елементів інформаційно-терористичного наступу в країнах Європи і США, вже не відповідають тим викликам, ризикам та загрозам, які постають перед світовими державами, зокрема, Україною, які ведуть боротьбу з терористичною діяльністю окремих країн та угруповань.

Відтак необхідно переходити до більш високого рівня всебічного осмислення надзвичайних, критичних ситуацій тощо. Таку можливість дає повноформатний

комбінований ситуаційний сервіс загальнодержавного масштабу з координацією міжнародного рівня.

Вступ. Під ситуаційним сервісом в даному випадку мається на увазі інтелектуально-аналітичне осмислення конкретних (надзвичайних подій, непередбачених статутами ситуацій, гібридизованих форматних проявів дій різномасштабного характеру) ситуацій як глобального так і потоково-динамічного процесу з виробленням різнопланових точково-стратегічних рекомендацій посадовим особам вищої та оперативної ланки управління та, за необхідності, конкретного плану організаційно-публічних сценарних дій для окремих структурних підрозділів.

Сектор загальнонаціональної безпеки не та сфера, де бажані часті реформи, зміни, а тим паче кардинальна модернізація. Однак зовсім без реформ і, особливо модернізаційних змін, не обійтись, нині це вимога часу глобальних перетворень та динамічних трансформацій. Протягом більш ніж 20 років державне управління у сфері національної безпеки і оборони здійснювалось більше на теоретичному рівні, надаючи змогу всім структурам проводити реформи і реорганізації власними силами і на власний розсуд. Відтак, Збройні Сили теж реформувались самостійно, а точніше корпоративно, тобто утаємничено від суспільства (сьогодні це прямо суперечить подіям в зоні АТО).

Загалом міністерство оборони всю історію українського війська ділить на п'ять етапів. За цією класифікацією реформування Збройних Сил відбувалось на третьому етапі, з 2001 по 2005 роки. Четвертий етап (2006-2011 роки) був присвячений розвитку армії, тому з 2012 року "розпочато новий етап військової реформи - реформування і розвитку Збройних Сил України"[1]

Дослідження історії та етапів реформування не є предметом нашої уваги. Ми звертаємось до цієї класифікації з однією метою - підтвердити, що на всіх цих історичних перебудовах Збройних Сил (а кожен етап ознаменовувався розробкою відповідних документів - концепцій, програм тощо) жодного разу в прямій постановці не ставилось питання щодо побудови (науково-теоретичного усвідомлення необхідності, формування поглядів, створення концепції, підготовки спеціалістів, започаткування структурних підрозділів тощо) Ситуаційного сервісу Міністерства оборони як елемента управління відомством на принципах випереджального прогнозу розвитку подій у Збройних Силах, суспільстві, державі, світі.

Один з експериментів, який пройшов майже непомітно, на наш погляд потребує ретельнішого аналізу і, бажано, переосмислення. Мова йде про об'єднання двох таких потужних структур як Міністерство оборони та Державна служба з надзвичайних ситуацій, яке мало місце у 2012-2013 роках.

Наразі ситуація змінилася, однак на нашу думку, до цієї проблематики варто повернутися з врахуванням нових викликів часу. Глобалізація світу засвідчила необхідність нових структурних перебудов звичних державних утворень. Наприклад, комбінована гібридизована агресія Росії на Донбасі підтвердила давню нашу тезу щодо необхідності створення у складі Збройних Сил інфраструктурних військ та передачі низки функцій (або входження основної частини) ДСНС до складу армії.

Наведений нижче матеріал є преамбулою до розуміння ситуаційного сервісу майбутніх функціонально модернізованих Збройних Сил України.

Основна частина. Сучасна динаміка кадрових ротацій в ЗСУ вищого ешелону та задавлені глобальні проблеми устрою, функціонального дублювання між Міністерством оборони і Генеральним штабом Збройних Сил України, мала адаптованість ЗС до змінних вимог сучасного світу, суспільства і держави України підказують, що система прийняття рішень на рівні керівництва оборонного відомства має базуватись на засадах глибинного аналізу публічних та закритих процесів, які відбуваються в армії, країні, світі. При цьому публічна стратегія міністра оборони має вибудовуватися від більшого масштабу до конкретного персоналізованого інтересу посадової особи найвищої ланки, а не навпаки, як це інерційно відбувається в нашій державі увесь час.

Найкраще одночасно, за можливості, паралельними динамічними шляхами утворювати системи і підсистеми, які перебрали б на себе творення публічного простору оборонного (захисного і рятувального) середовища під патронатом військових - від населеного пункту (НП) з української глибинки до офісу НАТО в Брюсселі тощо.

Оборонне середовище за таких умов включає в себе як побудову структурних напрямів, так і їхню спроможність держави оперативно та адекватно реагувати на будь-які виклики часу - від техногенно-надзвичайних до терористично-бойових.

В даному випадку поняття ситуаційного сервісу виходить за межі звичних розумінь існуючих інформаційних систем управління - простих та складних, які в своїй основі покладаються на звичний алгоритм: "статистичну обробку, аналіз і складні обчислення, необхідні для одержання варіантів управлінських рішень" [2]

Зазвичай прийняттю управлінського рішення передують пошук альтернатив, одна з яких згодом береться до виконання. Але альтернатива у звичному розумінні - це лише порівняння варіантних можливостей, які досить близькі одна до одної, оскільки базуються не лише на прогнозуванні технічно-детермінованих аспектів ситуації, а й на визначенні політичних перспектив особи-посадовця, що приймає рішення. Політична доцільність точкових інтересів посадової особи найвищого гатунку тут виступає гальмівним важелем кардинальності та системно-комбінованих дій, навіть якщо остання виглядає виправданою у перспективі.

Ситуативний сервіс публічних динамічних різномасштабних комунікаційно-контентних середовищ передбачає не лише послідовність і випереджальне визначення таких явищ як публічні виклики, ризики і загрози, але й діагностування з великою долею ймовірності перспектив розвитку проблемних ситуацій та розробку сценарно-режисованих публічних процесів в різних динаміках та форматах, що відповідають перспективам процесу, а не тільки форматам сьогоdnішнього прояву. В даному випадку ключовим елементом новітньої управлінської гри систем безпекового сектору є публічність проведення всіх заходів та дій управлінських персон вищого статусу.

Досить наглядно технолого-мотиваційну роль публічності всьому світові зараз демонструють путінські технологи, які грають у публічному полі випереджально, причому як на рівні лідерів думок, так і при зануренні в середовища суспільних життів інших держав.

Ситуаційний сервіс - як базову управлінсько-системну ланку - бажано легалізувати на державному рівні саме в межах унікальних конституційних компетенцій Збройних Сил одночасно в державі і суспільстві. До того ж, посилюється важливість даного напрямку ще й тим, що Збройні Сили мали б одночасно декілька управлінських крил, зокрема, - міністерство, Генеральний штаб і ДСНС. Тому важливо на початковому етапі стратегічного планування процесу становлення ситуаційного сервісу в ЗСУ подбати про адекватні умови його розвитку.

Перш за все доцільно визначити кілька глобальних функціональних напрямів, які мають бути визначальними для поточного і перспективного розгляду наріжних ситуацій. Ми б пропонували, наприклад, такі:

- геостратегічно-військовий;
- геокліматично-рятувальний (цілодобовий, входять всі території країни та суміжні (прикордонні) регіони, бажано за взаємною згодою із сусідами);
- контентно-інформаційний (як окрема складова безпекового сектору держави в технолого-креативному конгломераті комунікаційно-контентної безпеки).

Перші два напрями потребують, звичайно, розширеного пояснення, але це предмет іншої статті.

Не вдаючись в особливості контентно-інформаційного напрямку сервісу, пошлемося лише на усталену думку наразі лише в науковому середовищі, що "у формуванні управлінських рішень визначальну роль відіграють інформаційні процеси. Своєчасне отримання, обробка та передавання достовірної і достатньо повної інформації дає змогу приймати виважені управлінські рішення, удосконалювати внутрішні та зовнішні системні зв'язки і, як наслідок, у більшості випадків забезпечувати прийнятну ефективність

управлінських рішень. Основними вимогами до управлінської інформації, а відповідно й чинниками її вибору є: повнота, якість, цінність, корисність, достовірність, точність, актуальність, щільність, оперативність, доступність". [3]

Насправді ця складова складніша та глибша, ніж визначається традиційно науковцями і набагато серйозніша і ефективніша в дії, про що не хочуть знати високопосадовці, що звикли діяти за старими регламентно-процедурними схемами та технологічним забезпеченням.

Окремим базовим функціональним напрямом (причому в закритому режимі в частині технолого-креативної обробки) мав би стати індикативний комплекс оцінювання стану публічності всіх напрямів сектору безпеки держави через особливі можливості діяльності модернізованої ЗСУ (і їхніх партнерів в науці і ОПК) та управлінських систем в розрізі держава-суспільство тощо.

Важливо ситуаційний сервіс створювати на початку автономно, але згодом планувати як функціонально-технологічну складову системи управління військових підрозділів.

Важливим вважається напрям публічного формування розуміння суспільства, що армія стає продуктивною силою, яка потрібна суспільству в режимі on-line на всіх рівнях життя - від хутора до урбаністичного соціумного конгломерата. Щодобова необхідність пов'язується, насамперед, з геокліматично-техногенною функцією рятування та діагностично-будівничою функцією інфраструктурного забезпечення. Вона буде використовуватися якнайширше у випадку, коли слід терміново переміщати сили, які будуть нейтралізувати загрози техногенного, кліматичного чи інфраструктурного характеру глобальних рівнів, коли прямі (безпосередні) територіальні підрозділи (вузької спеціалізації) вже задіяні і виникає потреба кардинального підсилення підрозділів, котрі виконують функцію рятування у великих масштабах тощо.

Загалом це наглядно продемонструвала пожежа на нафтобазі БРСМ під Києвом (червень 2015), куди були зведені сили ДСНС, Національної гвардії, МО, МВС тощо.[4]

Ситуація на Донбасі, де дії терористичних угруповань Російської Федерації у поєднанні з силами місцевих терористичних угруповань призвели до масових руйнувань інфраструктури, гостро висвітлила необхідність створення якраз інфраструктурних військ, які б могли оперативно, а, головне, комплексно і з єдиного центру прийняття рішень здійснювати заходи щодо відновлення середовища життя, а в перспективі - моделювання нових техногенно-інфраструктурних систем міжрегіонального державного значення.

Важливо на самому початку заявити публічно, можливо на рівні Президента чи Міністра оборони, про те, що всі професійні військові в ЗСУ будуть мати відповідну (з урахуванням індивідуальних схильностей та спроможностей (але обов'язково)) кваліфікацію рятувальника (як другу спеціальність). Це обов'язкова умова, і тоді реальність бойового чергування військових вимірюватиметься одночасно у двох вимірах – особливий стан і повсякденне життя в технологічному світі сучасності (як додаткове мотиваційно-ресурсне забезпечення військових і їхня соціально-державна мотивація потрібності скрізь і завжди).

Відтак бажано публічно довести суспільному загалу, що всі різновиди катастроф в Україні найближчим часом мають бути ранжовані у відповідності до ситуаційної необхідності термінового реагування ЗС (залежність від статусу і спеціалізації визначається окремо).

За таких умов техногенні аварії, особливо локального характеру, які спричиняють паніку серед населення і ресурсні витрати з боку місцевої влади, виводити на рівень ліквідації силами спеціальних військових структур, які нестимуть відповідальність незаангажованого технологічного-розвідувального аналізу причин та визначатимуть характер і послідовність регламентних процедур профілактики по Україні під своїм постійним патронатом.

Є сенс публічно вести мову про ситуаційний сервіс саме в межах ЗСУ, оскільки є теми, які слід постійно демонструвати, як підтвердження того, що військові служать суспільству, а не особисто Президенту чи окремій партії влади в Україні. І ці теми постійно моніторить, в силу можливостей, громадськість.

Водночас є рівні ситуаційного сервісу закритого характеру, які досить делікатні для пересічного громадянина чи навіть досвідченого військового фахівця традиційних досвідів. Мова йде про інформаційно-контентну безпеку, яка сьогодні вже далеко не газетно-листяночна, а ефірно-ментальна, не лише фізіологічно-психологічна, а широка цивілізаційна, державна, суспільна, адже досить велика частка ціннісних орієнтирів захисту належить до громади, її території чи населеного пункту, а не до умовних віртуальних величин (які потребують додаткового і постійного наповнення), якими є Вітчизна, батьківщина (родинний двір) чи навіть Україна як держава.

Глобалізація зближує, але водночас примушує звертати увагу вже не на маси людей, а саме на персони і найменші територіально-соціумні об'єднання. Останні стають ключовими для сучасного захисту саме силами військових, бо вони мають увібрати в себе повний спектр захисту людей як головної сили державних гарантій щодо втримання індивіда саме на цій території, саме в цій державності і суспільному середовищі.

Розвиток цивілізаційних відносин, особливо на міждержавному рівні свідчить, що в близькому майбутньому конгломерати людських потенціалів будуть захоплюватися не військовими методами і стилістикою 20 сторіччя, а мотиваційними моделями пошуку, вилучення і вживлення у свої соціумні організації гено-інтелектуального потенціалу громадянина, якого все більше і більше потребують "країни-гегемони", чи країни «золотого мільярда». Вони якраз і займаються різними технологічними процесами підготовки різнопланових статусів космополітизму на своїй території, що докорінно суперечить можливостям людського потенціалу, поєднаного із територією народження, розвитку і, найголовніше, самореалізації.

Перед військовими постає завдання захисту людини, причому не тільки фізіологічного, а перш за все ментально-духовного. Це завдання поки що виходить за межі звичних функцій державних інституцій та їхньої ієрархії, оскільки базується на унікальності соціумно-територіального середовища. Саме його армія має наповнювати колоритом своїх конституційно-гарантійних функцій, доповнюючи життя суспільства новими сенсами, зокрема, сприйняття країни як частки власного життя і власної долі, з якими пов'язана історія родини, яка стає історією країни.

У світі набирає ваги мегатенденція, яка мимоволі спрямовує цивілізаційний світ до колапсу інфраструктурних творинь індустріальної епохи (транспортні мережі, енергетичні системи, ЖКГ, застаріле промислове виробництво без модернізацій тощо). Певний період постіндустріалізму ці системи були в хаосі. І тут починаються розбіжності в підходах - поки одні країни, зокрема, Україна, перебували в стагнаційному економічному сні, інші займалися новими віртуальними технологіями і системами. Однак і вони, захопившись перспективами майбутніх технологічних звершень, недостатньо звертали увагу (і відповідно, не вкладали коштів) в модернізацію індустріальної цивілізації. Це призвело до певних викривлень економічно-соціального буття, які відображаються в протестних організованих (профспілки) та спонтанних (декласовані елементи) рухах в низці країн Європи та США.

На наш погляд, саме за цієї ситуації ЗСУ в координації з ДСНС має взяти на себе технолого-індикаторну чи діагностично-профілактичну функцію контролю і втримання всіх систем і мереж в належному стані функціонування (незалежно від форм економічної експлуатації). У ЗСУ мають бути фахівці, спроможні брати на себе відповідальність за прийняття фахового рішення в найкоротші терміни (негайно) та застосування потенціалу підпорядкованих підрозділів для якнайшвидшого усунення наслідків надзвичайної ситуації.

За умови таких нових завдань військового відомства постає питання крайньої необхідності в межах ситуаційного сервісу пришвидшити використання можливостей української космічної галузі для потреб ЗСУ. Це має стосуватися, насамперед, діагностики стану навколишнього середовища та розвитку проривних технологій щодо діяльності споріднених сфер державно-приватного партнерства в масштабі країни та континенту як мінімуму.

Важливо на доктринальних засадах технолого-ресурсної модернізації саме ЗСУ ініціювати розробку публічно-сценарної кампанії, яка б заявила зміну парадигм військових загроз, а саме – військова парадигма масового не адресного вбивства (знищення життя) має поступово зникати. В новому цивілізаційному розвитку реально постає недефективна для модернізованих і високотехнологічних армій можливість завдання великої шкоди людині і середовищу, в якому вона існує (фізично і духовно) – це руйнування світу творення життя як творчості та перспективи розвитку конкретного індивіда та його соціумної основи.

Іншими словами, сучасні приклади застосування нетехнологічної зброї неконтрольованого враження ведуть до тотального знищення інфраструктурних мереж і систем, звичних для існування соціумних об'єднань і призводить до втрати мотивації до життя та краху всієї системи (економічної, соціальної, освітньої тощо) функціонування усталених утворень (населеного пункту, регіону, держави). В умовах глобалізації таке нищення набуває загрози планетарного масштабу.

Зараз світ спостерігає за реалізацією таких технологій у відносно малих масштабах пугінцями на Донбасі та у великих - на прикладі дій армії ІДІЛ.

Відтак перед модернізованою армією постає, окрім звичного функціонального навантаження, глобальна проблема **попередження, захисту і рятування** населення від техногенних збоїв, кліматичних аномалій, географічних катаклізмів, державного егоїзму, конфесійного фанатизму тощо. За умови абсолютної необхідності налагодження постійних особистих комунікацій міждержавного характеру на рівні посадових осіб, передусім горизонтальної площини, буде досягнутий ефект емоційного унеможливлення ворожого протистояння. Іншими словами, ненависть помре комунікаційно.

ЗСУ має стати потужною професійною високотехнологічною армією (крім власне оборонного ще й інженерно-будівного, технологічно-діагностичного характеру), на яку не буде шкода витратити великі бюджети. Навпаки, самостійні, самодостатні громади будуть просити державу делегувати функції глобального захисту саме ЗСУ, які знову набудуть вищого корпоративного престижу в суспільно-державній організації.

Факт технологічно-іноваційного **стримування** потенційного агресора стає фундаментальним поясненням і демонстрацією можливостей завдання шкоди чи горя (втрати) агресору, що досягається не вбивством тисяч людей (індустріальний вимір), а можливостями точкових ресурсних ушкоджень мережевих технологій, локальних інфраструктурних аварій тощо, які є надпотужними загрозами в новому, глобалізованому світі.

Висновок. За таких концептуальних підходів постає питання якості військовиків модернізаційно оновлених ЗСУ. Крім наявності фахових знань та навичок військовослужбовець будь-якого рівня має бути насамперед творчою людиною, спроможною до колективних ефективних дій в різноманітних нестандартних ситуаціях (катастрофи, військові дії тощо). Тобто, він матиме хист до інновацій, нетипових реакцій, сміливості, технологічного авантюризму, а з іншого боку, доскональне знання оточуючого світу – від електрики та сантехніки до принципів роботи мобільного зв'язку, водопостачання, включно з знанням методик поширення інформації, нейтралізації загроз і психологічного стримування паніки чи спонтанних проявів агресії натовпу тощо.

Навіть ці ескізні переліки говорять про те, що саме військові можуть стати надпродуктивною силою економіки знань, бо вони мають забезпечити і підштовхнути суспільне середовище життя до творчого і позитивного розвитку соціумних організмів – від громадянина до громад різного масштабу, поділу і ранжування.

В нових умовах ЗСУ мають займатися процесами, які б стали продуктивними в епоху знань, а саме – утримання і розвитку гордості громадян за своє соціальне середовище. Тобто, військові мають до всього іншого стати взірцем соціальних моделей поведінки за покликанням, а не ритуально чи імітаційно, як було раніше. Щирість, жертва і відданість іншим людям – це не пафос, а реальна тенденція становлення продуктивності економіки знань, яка культивує соціумну довіру (довіряти своє життя чи життя своїх дітей - найвищий

показник довіри), соціальні позитиви, умови для творчості і реалізації своїх доробок. Добро як принцип життя стає реальним середовищем творення продуктивних сил країни.

Однак ключовим в реалізації системи ситуаційного сервісу ЗСУ має стати адекватний державним масштабам комплекс напрямів реальних дій в царині організації та реалізації інформаційно-контентної боротьби змістів за домінування в громадах України тих акцентів і аргументаційних рядів, які б служили національним інтересам і перспективам України.

Посиленням прямих і опосередкованих впливів на розвиток суспільства і держави в геостратегічних вимірах мають професійно опікуватися військові, звичайно, за умови повноцінного розгортання системи ситуаційного сервісу.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Історія. Офіційний сайт Міністерства оборони України.
<http://www.mil.gov.ua/ministry/istoriya.html>.
2. Рудьєв В.А., Гуткевич С.О. Менеджмент. - К., "Центр учбової літератури", 2011. - ст. 76.
3. Бакуменко В.Д. . Державно-управлінські рішення, - К.: ВПЦ АМУ, 2012. - ст.71-72.
4. В смт. Глеваха Васильківського району Київської області сталася пожежа резервуару з паливом об'ємом 900 куб. м.
<http://mns.gov.ua/news/39894.html?PrintVersion>

Рецензент: д.військ.н., проф. Шарий В.І., Військовий інститут Київського національного університету імені Тараса Шевченка

к.и.н., с.н.с. Любовец Г.В., Король В.Г.

СИТУАЦИОННЫЙ СЕРВИС МИНИСТЕРСТВА ОБОРОНЫ УКРАИНЫ КАК СТРЕМЛЕНИЕ ГОСУДАРСТВА ПРОТИВОДЕЙСТВОВАТЬ НОВЫМ УГРОЗАМ ГЕОПОЛИТИЧЕСКОГО И ТЕХНОГЕННОГО ХАРАКТЕРА

В статье рассматриваются предпосылки создания ситуационного сервиса (публичных динамических разномасштабных коммуникационно-контентных потоковых сред) будущих multifunctional modernised armed forces of Ukraine и возможности его применения для решения проблематики вызовов, рисков угроз национальной безопасности Украины геополитического и техногенно-климатического характера. Ключевым в реализации системы ситуационного сервиса ВСУ должен стать адекватный государственным масштабам комбинированный комплекс направлений реальных действий в области организации и реализации информационно-контентной борьбы смыслов за доминирование в общественном мнении общин Украины тех акцентов и аргументационных рядов, которые служили бы национальным интересам и перспективам Украины.

Ключевые слова: ситуационный сервис, информационно-контентная безопасность, информационные процессы, публично-сценарные решения.

Ph.D. Lubovets G.V., Korol V.G.

SITUATIONAL SERVICE OF THE DEFENSE MINISTRY AS THE DESIRE OF THE STATE TO COUNTER THE NEW THREATS AND GEOPOLITICAL MANMADE

The article considers preconditions for development of the situational service (public dynamic multi-scale environment with communication and content streams) which must be a feature of future multifunctional modernised armed forces of Ukraine. Facilities for employment of this type of service to overcome challenges, risks and threats for national security of Ukraine of geopolitical, climatic and technogenic nature are also regarded in the article. The combined complex of substantial actions chains in the sphere of organization and realization of the information and content struggle of contents has to become the key element in the implementation of the situational service system of the Ukrainian Armed Forces. This complex is assigned for the domain of organization and realization of the information and content warfare. The counterparts of such warfare are contents intended for dominance of accents and argumentation numbers that must serve the prospects and national interests of Ukraine.

Keywords: situational service, information and content security, information processes, public scenario decisions.